

Надто після того, як на вікні зявилося симпатичні фіранки. Їх Софія возила з собою всюди. Це був обов'язковий атрибут її побуту, її неспокійного життя.

Стояла і довго дивилася у фіолетово-чорну безодню ночі, що висіла над містом, над Україною, палахкотіла блідо-оранжевими міріадами далеких зір у такому ж чорно-фіолетовому небі. Ніч тихо пливла над розмореним, натомленим повсякденними турботами, тривогами і боріннями Кам'янцем. Місто спало, очікуючи світанку, нового дня. Яким він буде? Що принесе цим знедоленим, згорьованим людям?..

Софія відійшла од вікна. Хвильку повагалася, а тоді знову сіла за стіл з паперами. Потрібно працювати далі...

Автор розпочав роботу над повістю, перші розділи якої подав для друку у збірнику.

Отримано: 29.09.2015 р.

Б. М. Негода

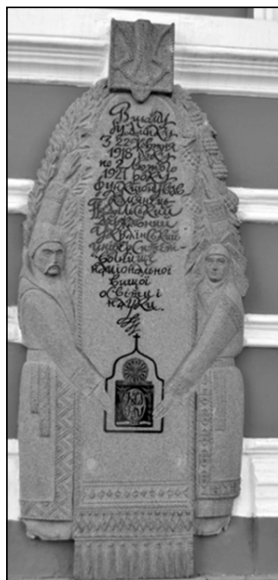
СКУЛЬПТУРНЕ ВТІЛЕННЯ ОБРАЗУ ІВАНА ОГІЄНКА

Меморіал на будівлі центрального корпусу Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка ми створювали разом з В.І. Лашком впродовж трьох місяців. 2003 року тодішній ректор Олександр Михайлович Завальнюк попросив нас зробити портрет Івана Огієнка. Коли закріплювали цей меморіал, я подумав, що тут є хороше місце для ще одного. Доклали чимало зусиль і 2005 року створили другий меморіал – два місяці працювали над удосконаленням шрифту для нього.

Робота над погруддям Івана Огієнка була надзвичайно цікавою. Ми робили його із великої плити граніту – вирізали спочатку грубо, а потім ідеально, аж до деталей.

Нашим завданням було передати духовну велич, силу та енергію митрополита, зобразити його так, щоби нащадки відчули його внутрішнє горіння, відданість своєму покликанню. В образі Івана Огієнка головну увагу сконцентровано на монументальності і монолітності постаті великого українця.

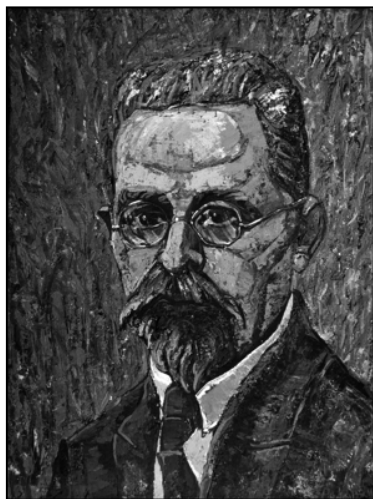

Отримано: 04.11.2015 р.

В. О. Радецький

ІВАН ОГІЄНКО

Отримано: 01.11.2015 р.

